

The Family Proclamation—Words from God

By Elder Ronald A. Rasband
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Familieproklamationen – Ord fra Gud

Ældste Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

October 2025 general conference

The proclamation has a divine origin, so we must treat it with the reverence deserving words from God.

This general conference of October 2025 marks the 30th anniversary of the announcement of “The Family: A Proclamation to the World.” By divine design, this proclamation, with its revelatory words, was created to “maintain and strengthen the family as the fundamental unit of society.”

Everyone belongs to a family, whether you are a mother, father, daughter, son, grandchild, grandparent, aunt, uncle, brother, sister, or cousin. Most importantly, each of us is, as the proclamation states, “a beloved spirit son or daughter of heavenly parents ... [with] a divine nature and destiny.”

When I was called to the holy apostleship in 2015, I was advised, “This proclamation is now yours. Your name [pointing to the words ‘Council of the Twelve Apostles’ in the title] is right here. Feel it and teach it like you own it.”

I love the family proclamation. I have testified across the world from Africa to Australia and everywhere in between of the role of the family in God’s eternal plan. The proclamation has a divine origin, so we must treat it with the reverence deserving words from God.

Remember, brothers and sisters, as I said in a previous general conference from this very pulpit, “Words matter.”

Let me give you some background about the proclamation as a core message of what we believe.

In 1994, a year before the proclamation was

Proklamationen er af guddommelig oprindelse, så vi må behandle den med den ærbødighed, som ord fra Gud fortjener.

Denne generalkonference i oktober 2025 markerer 30-året for bekendtgørelsen af »Familien: En proklamation til verden«. Efter guddommelig hensigt blev denne proklamation med dens åbenbaringsord skabt for at »bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende enhed«.

Alle tilhører en familie, uanset om man er mor, far, datter, søn, barnebarn, bedsteforælder, tante, onkel, bror, søster, fætter eller kusine. Vigtigst af alt er vi hver især, som proklamationen siger, »en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre ... [med] guddommelige egenskaber og muligheder«.

Da jeg blev kaldet til det hellige embede som apostel i 2015, fik jeg dette råd: »Denne proklamation er nu din. Dit navn [her blev der peget på ordene »De Tolv Apostles Råd« i titlen] står lige her. Tag den ind og undervis i den, som om den er din.«

Jeg elsker familieproklamationen. Jeg har vidnet over hele verden fra Afrika til Australien og alle steder derimellem om familiens rolle i Guds evige plan. Proklamationen er af guddommelig oprindelse, så vi må behandle den med den ærbødighed, som ord fra Gud fortjener.

Husk, brødre og søstre, som jeg har sagt ved en tidligere generalkonference fra denne samme talerstol: »Ord har betydning.«

Lad mig give jer lidt baggrund for proklamationen som et centralt budskab i det, vi tror på.

I 1994, et år før proklamationen blev præ-

presented, the Quorum of the Twelve Apostles discussed how society and governments were pulling away from God's laws for family, marriage, and gender. "But that was not the end of what we saw," President Russell M. Nelson later explained. "We could see the efforts of various communities to do away with all standards and limitations on sexual activity. We saw the confusion of genders. We could see it all coming."

The Twelve determined to prepare a document, an official proclamation, summarizing the Church's position on family. During that year, these Apostles, seers called of God, prepared a declaration about the family. President Dallin H. Oaks recalled they prayerfully turned to the Lord for "what [they] should say and how [they] should say it." They presented it to the First Presidency—Presidents Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, and Thomas S. Monson—for their consideration.

Just months later, in March 1995, President Hunter passed away, and President Hinckley became the 15th President of the Church. The proclamation was now in his hands. When would be the right time to make this declaration to the Church? That time came six months later.

Days before the September 23 general Relief Society meeting that preceded general conference, President Hinckley and his counselors met in counsel with the Relief Society General Presidency. The sisters, like the Apostles, had been weighing concerns about women and families. They had focused the upcoming meeting on families.

President Hinckley was scheduled to address the women at the gathering. He had been pondering the direction of his remarks. As the discussion progressed, he referred by name to the newly created but not yet public "The Family: A Proclamation to the World." Was this women's meeting the right setting to make the decisive declaration about family?

Relief Society General President Elaine Jack later explained: "We didn't know what the proclamation on the family was at that time. ... [W]e could tell by the title, but we felt anything on the family ... would be a positive thing. ... I felt very positive that we had members of the Quorum of the Twelve that were receiving revelation."

senteret, drøftede De Tolv Apostles Kvorum, hvordan samfund og regeringsmagter bevægede sig væk fra Guds love for familie, ægteskab og køn. »Men dette var ikke enden på det, vi så,« forklarede præsident Russell M. Nelson senere. »Vi kunne se bestræbelserne fra forskellige befolkningsgrupper på at afskaffe alle standarder og begrænsninger på seksuel aktivitet. Vi så forvirringen omkring køn. Vi kunne se det hele komme.«

De Tolv besluttede sig for at forberede et dokument, en officiel proklamation, der sammenfattede Kirkens standpunkt vedrørende familien. I løbet af det år forberedte disse apostle, seere kaldet af Gud, en erklæring om familien. Præsident Dallin H. Oaks husker, at de bønsmøt vendte sig til Herren for at vide »hvad [de] skulle sige, og hvordan [de] skulle sige det«. De præsenterede den for Det Første Præsidentskab – præsident Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley og Thomas S. Monson – til overvejelse.

Blot få måneder senere, i marts 1995, gik præsident Hunter bort, og præsident Hinckley blev Kirkens 15. præsident. Proklamationen lå nu i hans hænder. Hvornår ville det være den rette tid at komme med denne erklæring til Kirken? – Det tidspunkt kom seks måneder senere.

Få dage før hjælpeforeningsmødet den 23. september, der gik forud for generalkonferencen, mødtes præsident Hinckley og hans rådgivere i samråd med Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Søstre havde, ligesom apostlene, tænkt over deres bekymringer vedrørende kvinder og familier. De havde valgt at fokusere på familier ved det kommende møde.

Det var planlagt, at præsident Hinckley skulle tale til kvinderne ved mødet. Han havde overvejet retningen, han skulle tage, i sine bemærkninger. Efterhånden som samtalen skred frem, henviste han ved navn til den nyligt skabte, men endnu ikke offentlige, »Familien: En proklamation til verden«. Var dette kvindemøde det rette sted at komme med den ligefremme erklæring om familien?

Hjælpeforeningens hovedpræsident Elaine Jack forklarede senere: »Vi vidste ikke, hvad familieproklamationen var på det tidspunkt ... Vi kunne se det på titlen, men vi følte, hvad som helst om familien ... ville være noget positivt ... Jeg følte mig meget positiv over, at vi havde medlemmer af De Tolvs Kvorum, der modtog åbenbaring.«

The Relief Society meeting that Saturday was historic. President Hinckley introduced the family proclamation with these important words: "With so much of sophistry that is passed off as truth, with so much of deception concerning standards and values, with so much of allurements and enticement to take on the slow stain of the world, we have felt to warn and forewarn ... of standards, doctrines, and practices relative to the family which the prophets, seers, and revelators of this church have repeatedly stated throughout its history."

He then read the proclamation in its entirety. As the Lord has said, "Whether by mine own voice or by the voice of my servants, it is the same."

The proclamation states, "The family is ordained of God." I love the clarity of that statement. The proclamation is a call for us to live in mortality ever mindful of the divinity within us and the eternal future that lies before us. President Nelson taught: "You are literally spirit children of God. ... Make no mistake about it: Your potential is divine. With your diligent seeking, God will give you glimpses of who you may become."

When presented, the proclamation did not align with the views of many in the world. Not then. Not now. There are those who take issue with the declaration on family, marriage, and gender. Some suggest the Church pull it back, revise, or even set the proclamation aside.

The proclamation on the family is, as President Hinckley stated, doctrine, my dear brothers and sisters. The principles are not out of step but perfectly in step with the ways of the Lord and His covenant path. The teachings of the proclamation were revealed by our Lord Jesus Christ to His Apostles then and now. This is His Church; He has established the truths by which we live.

Some of you may reflect on the proclamation and say, "This isn't working for me." "It seems insensitive." "My family doesn't look like that." "I don't fit."

For those with concerns, know that you are a child of heavenly parents, part of your Heavenly Father's family. No one knows you better or cares more deeply about you than He does. Turn to Him; pour out your heart to Him; trust Him and His promises. You have family in your Savior, Jesus Christ, who loves you. He came to earth

Hjælpeforeningsmødet den lørdag var historisk. Præsident Hinckley præsenterede familieproklamationen med disse vigtige ord: »Med så mange spidsfindigheder, som prakkes os på som sandhed, med så meget bedrag i forbindelse med standarder og værdinormer, med så mange tillokkelser og fristelser til langsomt at påtage sig verdens smuds, har vi følt, at vi bliver nødt til at advare ... [vedrørende] de standarder, lærdomme og levemåder i forbindelse med familien, som profeterne, seerne og åbenbarerne i denne kirke gentagne gange har erklæret i løbet af historien.«

Han læste derpå proklamationen op i sin helhed. Som Herren har sagt: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«

I proklamationen står der: »Familien er indstiftet af Gud.« Jeg elsker den klarhed, der er i den udtalelse. Proklamationen er en opfordring til os om at leve i jordelivet, men altid være opmærksomme på det guddommelige i os og den evige fremtid, der ligger foran os. Præsident Nelson underviste: »I er bogstaveligt talt Guds åndelige børn ... Tag ikke fejl af det: Jeres potentiale er guddommeligt. Søger I flittigt, vil Gud give jer glimt af, hvem I kan blive.«

Da proklamationen blev præsenteret, stemte den ikke overens med synspunkterne hos mange i verden. Ikke dengang. Ikke nu. Der er dem, der har problemer med erklæringen om familie, ægteskab og køn. Nogle foreslår, at Kirken bør trække den i tilbage, revidere eller endda lægge proklamationen til side.

Familieproklamation er, som præsident Hinckley sagde, Kirkens lære, mine kære brødre og søstre. Principperne er ikke ude af trit, men er helt i tråd med Herrens veje og hans pagtsstift. Lærdommene i proklamationen blev åbenbaret af vor Herre Jesus Kristus til hans apostle dengang og nu. Dette er hans Kirke; han har fastlagt de sandheder, som vi lever efter.

Nogle af jer tænker måske over proklamationen og siger: »Den fungerer ikke for mig.« »Den virker ufølsom.« »Sådan ser min familie ikke ud.« »Jeg passer ikke ind.«

Til dem, der har bekymringer, skal I vide, at I er børn af himmelske forældre, en del af jeres himmelske Faders familie. Ingen kender jer bedre eller bekymrer sig dybere om jer, end han gør. Vend jer til ham; udøds jeres hjerte til ham; stol på ham og hans løfter. I har familie i jeres Frelser, Jesus Kristus, som elsker jer. Han kom til jorden

to atone for our sins and bear the burden of our mistakes and our very bad days. He understands what you are facing and feeling. Turn to Him; trust He will send the Holy Ghost to be with you, lift you, and guide you. Feel Their love that “sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; ... it is the most desirable above all things ... and the most joyous to the soul.”

All of the Lord’s Apostles love you dearly. We pray for you and seek the Lord’s guidance for you. Stay with us. You live in challenging times when the adversary seeks to make you his. Do not be drawn off. And if you are, come back. Our arms reach out to you, as will those of others who love you.

The proclamation states, “Parents have a sacred duty to rear their children in love and righteousness.” The Book of Mormon provides a second witness to this truth. In the first verse of the first chapter, we read, “I, Nephi, having been born of goodly parents.” How many of us have started the Book of Mormon—and started again and again—and in the process committed those words to memory? Commit them to heart.

One of my favorite statements in the proclamation is this: “Happiness in family life is most likely to be achieved when founded upon the teachings of ... Jesus Christ.”

Who does not want to be happy?

And what are the teachings of Jesus Christ? Again, in the proclamation: “Faith, prayer, repentance, forgiveness, respect, love, compassion, work, and wholesome recreational activities.”

Whose life will not be better by applying these key principles? None of us are going to do perfectly; but we can follow President Hinckley’s wise words: “Do the very best you can.”

We read in the proclamation, “Fathers are to preside ... in love and righteousness,” and “mothers are primarily responsible for the nurture of their children.” Preside does not mean dominate, and nurture does not mean a secondary role. God has given men and women different but equal and essential roles that complement each other.

Let me share a personal story.

My wife and I learned to work better at being equal partners after one day when I decided to make an important decision without consulting her. My action surprised her, took her off guard, and put her in a very difficult situation. Afterward, she put her hands on my shoulders and

for at sone for vores synder og bære byrden af vores fejltrin og vores meget dårlige dage. Han forstår, hvad I står over for og føler. Vend jer til ham; og stol på, at han vil sende Helligånden til at være hos jer, opløfte jer og vejlede jer. Mærk deres kærlighed, der »spred sig vidt omkring i menneskenes børns hjerte; ... den [er] yderst ønskværdig, mere end alt andet ... og det, der glæder sjælen mest.«

Alle Herrens apostle elsker jer højt. Vi beder for jer og søger Herrens vejledning vedrørende jer. Bliv hos os. I lever i udfordrende tider, hvor modstanderen forsøger at gøre jer til sine. Lad jer ikke blive trukket væk. Og hvis I er, så kom tilbage. Vi står med åbne arme, og det gør andre, der elsker jer, også.

I proklamationen står der: »Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed.« Mormons Bog giver os endnu et vidnesbyrd om denne sandhed. I det første vers i det første kapitel læser vi: »Jeg, Nefi, der er født af agtværdige forældre.« Hvor mange af os er begyndt på Mormons Bog – og begyndt igen og igen – og har i processen lært disse ord udenad? Læg dem i hjertet.

En af mine yndlingsudtalelser i proklamationen er denne: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på ... Jesu Kristi lærdomme.«

Hvem ønsker ikke at være lykkelig?

Og hvad er Jesu Kristi lærdomme? Igen i proklamationen: »Tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«

Bliver livet ikke bedre ved at anvende disse nøgleprincipper? Ingen af os kommer til at gøre det helt perfekt; men vi kan følge præsident Hinckleys vise ord: »Gør jeres bedste.«

Vi læser i proklamationen: »Fædre [skal] lede ... i kærlighed og retskaffenhed«, og »mødre har primært ansvaret for at drage omsorg for deres børn.« Lede betyder ikke at dominere, og omsorg betyder ikke en sekundær rolle. Gud har givet mænd og kvinder forskellige, men ligeværdige og afgørende roller, der komplementerer hinanden.

Lad mig dele en personlig beretning.

Min hustru og jeg lærte at blive bedre til at være jævnbyrdige partnere efter en dag, hvor jeg traf en vigtig beslutning uden at rådføre mig med hende. Min handling overraskede hende; hun var ikke forberedt på den, og det satte hende i en meget vanskelig situation. Bagefter lagde hun

firmly said, “Ron, please, never do that to me again.” We have pretty much been on the same page ever since.

We find in the family proclamation: “Fathers and mothers are obligated to help one another as equal partners.”

Equalis a word that matters. Over the years, as Sister Rasband and I have worked together in what the proclamation describes as our “sacred responsibilities,” we have shaped an equally yoked marriage. As each of our children is now married, Sister Rasband and I have continued to counsel them and their spouses on how to be equal partners.

When we live with our eyes single to the glory of God, we respect one another and support one another. Those divine patterns of righteousness lead to stability in our individual lives, our families, and society.

Our Father in Heaven has provided the proclamation on the family to help guide us home to Him, to help us learn and be filled with love, strength, purpose, and eternal understanding. With all my soul, I plead with you to live close to Him and His Beloved Son. I promise as you do so, the Spirit will inspire and guide you and help you feel in your heart Their promised peace that “passeth all understanding.” In the name of Jesus Christ, amen.

hænderne på mine skuldre og sagde bestemt: »Ron, vær venlig aldrig at gøre det mod mig igen.« Vi har stort set været på bølgelængde med hinanden lige siden.

I familieproklamationen læser vi: »Fædre og mødre [er] forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.«

Jævnbyrdiger et betydningsfuldt ord. I årenes løb, idet søster Rasband og jeg har arbejdet sammen om det, som proklamationen beskriver som vores »hellige ansvar«, har vi skabt et ægteskab, hvor vi arbejder side om side. Da hvert af vores børn nu er gift, er søster Rasband og jeg blevet ved med at give dem og deres ægtefæller råd om, hvordan man er jævnbyrdige partnere.

Når vi lever med øjet alene henvendt på Guds ære, respekterer og støtter hinanden. Disse guddommelige retskafne mønstre fører til stabilitet i vores personlige liv, familie og samfund.

Vor Fader i himlen har givet os familieproklamationen for at føre os hjem til sig, for at hjælpe os med at lære og blive fyldt med kærlighed, styrke, formål og evig forståelse. Jeg bønfalder jer af hele min sjæl om at leve tæt på ham og hans elskede Søn. Jeg lover jer, at når I gør det, vil Ånden inspirere og vejlede jer og hjælpe jer til i hjertet at mærke den lovede fred, der »overgår al forstand«. I Jesu Kristi navn. Amen.